

Uvodnik/Leading article

MOZAIK ZGODBOPISJA IN ZGODOVINE NAŠE BOLNIŠNICE

Koroška je geografsko majhna v primerjavi s celotno Slovenijo, saj zavzema le 5,1 % njene celotne površine. Razčlenjenost pokrajine in slabe cestne povezave z ostalimi regijami prinašajo prednosti in slabosti.

V tem okolju živi in se razvija Javni zavod Splošna bolnišnica Slovenj Gradec – naša bolnišnica, kot ji pravijo domačini.

In prav ta majhnost in odmaknjenost ji je omogočila, da je postala to, kar je – strokovno cenjena in hkrati še vedno dovolj osebna in prijazna; in zato cenjena in spoštovana tudi v širšem slovenskem prostoru in tujini.

Posrečena kombinacija strokovnih entuziastov, zdravo ambicioznih in pogumnih, nekoč in danes, ji je prinesla ta sloves in pionirsko vlogo na različnih strokovnih področjih.

Hkrati z razvojem stroke se je približala vsakemu posamezniku s človeško, socialno in etično držo ter tako izvajala svoje poslanstvo na katerem koli področju medicine.

In tudi tu smo orali ledino.

Viri navajajo 1. april 1896 kot rojstni dan slovenjgraške bolnišnice. S tem so se uresničila nekajletna prizadevanja takratnih mestnih oblasti, da bi kraj in okraj dobil javno bolnišnico. Skozi 110-letni okvir zgodovine je ustanova strokovno, kadrovsko in materialno rasla.

V tem časovnem okviru so skrita leta, skriti meseci, tedni, dnevi, skrite ure, minute in sekunde neprekinjenosti delovanja, številne usode in zgodbe ljudi, ki so iskali pomoč in bili v njej zdravljeni, so skrite številne usode zaposlenih, kjerkoli in kadarkoli.

Vsakdo od zaposlenih in zdravljenih je v njej pustil svoj kamenček v mozaiku zgodbopisja in zgodovinopisja. Kot vsaka zgodba so tudi te zgodbe vesele in žalostne, s srečnim ali z žalostnim koncem, prepletene z rojstvi, veseljem, upanjem, s trpljenjem in smrtjo.

Kljub viharjem in valovanju po neskončni premici časa je le-ta uspela ohraniti svojo lepoto, skladnost in celoto.

Zato najprej zahvala vsem, tako zaposlenim kot tistim, ki so se nam zaupali in ki so ta mozaik oblikovali in ga oblikujejo.

Voščil in priznanj ob visokem jubileju ustanove je veliko.

Toda kaj je lahko lepše in dragocenejše kot darilo ustanovi, ki ji ga poklanjamo zaposleni, da objavimo in predstavimo strokovne rezultate našega dela.

Napisati uvodnik za tako posebno in redko priložnost ob tako visokem jubileju je zato še toliko večja čast, predvsem pa toliko večja odgovornost do preteklosti in obveza do prihodnosti.

Odgovornost do vseh zaposlenih v preteklosti, ki so nam omogočili, da nadgrajujemo, nadaljujemo in razvijamo že začeto hitreje in uspešneje; in odgovornost do vseh naslednjih generacij zaposlenih, še bolj do vseh, ki bodo pri nas iskali zdravstveno pomoč in si skušali povrniti zdravje.

In če je preteklost učiteljica sedanjosti in prihodnosti, potem je nujno, da jo poznamo in spoštujemo.

In kaj nam kaže sedanjost?

To, kar je bilo že večkrat doživeto in preživeto – stalno in nenehno iskanje ustreznih sistemskih rešitev na področju financiranja, nedogovorjeni kadrovski normativi, nedefinirani in nedorečeni pogoji, v katerih opravljamo svoje delo, vrednotenje našega dela po zastarelih in neustreznih kriterijih, razkorak med dejanskim in potrebnim, nenehen in upravičen pritisk zavarovancev, bliskovit razvoj medicinske tehnologije in znanja, demografski pritisk starajoče populacije ... Pojavilo se je še nekaj, kar je bilo nekoč redko – nezaupanje in dvom uporabnikov v to, kar delamo, in velikokrat negativen odnos družbe in medijev. Vse to ob izčrpanosti vodi v apatijo in iztrošenost. Ali res?

Ali ima naša ustanova bodočnost in kje?

In zopet je tu preteklost, ki nas uči in govori, da je to strokovno delo merljivo in primerljivo po kakovosti. Spoštovanje, ustrezna komunikacija med vsemi člani zdravstvenega tima, med bolnikom in zdravnikom, med zdravniki zunaj in znotraj regije, spoštovanje drug drugega, disciplina, red in odgovornost, dobra organizacija dela ter seveda dobro in uspešno vodenje, pripravljenost in pripadnost, odprtost, prijaznost, humanost, vpetost in povezanost v okolje: to so tisti pogoji, ki nam zagotavljajo, da se kljub sistemskim nedorečenostim ni bati za naš obstoj in da je možno narediti veliko za vsakega posameznika, ki vstopa v ta sistem kot bolnik ali zaposleni.

V prihodnosti, že bližnji, nas čaka veliko odgovornih nalog. Nadaljevati z dobrim in uspešnim kliničnim delom, nadgraditi znanstvenoraziskovalno in pedagoško delo, povezovanje s centri doma in v tujini, iskanje področij znotraj slovenskega prostora, na katerih smo ali smo lahko referenčni center ter seveda čim prej začeti z novogradnjo, ki bo izboljšala pogoje dela zaposlenim, še bolj pa zdravljenim na področju kirurgije in ginekologije.

Tisti trenutek, ko se bo to zgodilo, bo prihodnost ustanove svetlejša.

Brez podpore okolja, gospodarstva in politike bo to težko izvedljivo.

Kljub vsemu sem še vedno optimist in upam, da se bo ponovno potrdilo, kar sem že večkrat doživel.

Če verjameš, da delaš v dobro bolnikov in zaposlenih, se to uresniči, le poti do tega so lahko krajše ali daljše, lažje ali težje.

Toda, ali ni v vseh nas, da so najtežje osvojeni cilji tudi najslajši?

Na koncu iskrena hvala za pomoč pri nastajanju te številke notranjemu uredniškemu odboru: Juriju Gorjancu, dr. med., specialistu kirurgu, asist. dr. Martinu Tretjaku, dr. med., specialistu internistu in prim. mag. Francu Verovniku, dr. med., specialistu internistu.

Naj bo ta številka ZV eden lepših in svetlejših kamenčkov v zgodovini naše bolnišnice.

Davorin Benko